

TERUGKEER NAAR HET BLOEMENEILAND

Tabea Bach

Terugkeer
naar het
bloemeneiland

Het bloemeneiland 3

Uit het Duits vertaald door Hilke Makkink

 oceaan

Terugkeer naar het bloemeneiland is deel 3 van de serie
Het bloemeneiland

Oorspronkelijke titel *Heimkehr auf die Kamelieninsel*

© 2019 Bastei Lübbe AG, Keulen

© 2024 Nederlandse vertaling Hilke Makkink / Oceaan

Alle rechten voorbehouden

Omslagontwerp bij Barbara

Omslagbeelden © Drunaa / Trevillion Images

Foto auteur © Claudia Toman

NUR 302

ISBN 9789046830161

ISBN 9789046830178 (e-book)

ISBN 9789046830185 (audiobook)

www.oceanboeken.nl

Oceaan maakt deel uit van Park Uitgevers

Het telefoontje

Even hing er een verwachtingsvolle stilte. Toen vulde een ritmisch geklop de behandelkamer, gedempt, alsof het uit de diepte van de zee kwam.

‘Is dat...’ Sylvia’s keel leek plotseling uitgedroogd.

‘Ja, dat is de hartslag van uw kindje,’ beantwoordde de gynaecoloog haar onuitgesproken vraag. Maëls hand omsloot liefdevol die van Sylvia.

‘Ons meisje,’ fluisterde hij.

‘U wilde toch niet weten of het een jongetje of een meisje is?’ vroeg de gynaecoloog met een fijn glimlachje. Ze wendde zich weer tot Sylvia. ‘In elk geval is alles helemaal in orde, madame Riwall. Ook de ligging van het kindje. Over een week of vier is het zover.’ Ze wierp een blik op Sylvia’s patiëntendossier. ‘*Tiens*,’ zei ze glimlachend. ‘Bent u jarig vandaag? Van harte gefeliciteerd!’

Tijdens de rit terug pakte Maël telkens als het verkeer het even toeliet Sylvia’s hand weer. Ze zeiden niet veel, maar dat was ook nergens voor nodig, allebei waren ze van top tot teen vervuld van geluk. Als ze eraan dacht hoe turbulent het afgelopen jaar geweest was en hoelang het geduurd had voordat ze eindelijk zwanger geworden was, kon ze het nog steeds amper geloven. Hoewel ze al eind dertig was, was de zwangerschap tot nu toe probleemloos verlopen en ondanks haar behoorlijke buikomvang voelde ze zich nog steeds fit genoeg voor het werk in de eilandkwekerij.

Hoe dichterbij de kust kwamen, hoe helderder de kleuren werden. Het was half april, een heerlijke voorjaarsdag, de lucht sprankelend als champagne en de hemel zo stralend blauw, dat

het leek alsof een reusachtige saffier zich over het Bretonse landschap en de zee welfde. In de verte glinsterden de granietrotsen van het camelia-eiland als oud zilver in de middagzon.

‘De rest van de dag nemen we vrij, oké?’ stelde Maël voor. Zijn groenblauwe ogen fonkelden, toen hij naar haar grijnsde. ‘Of was je van plan om vandaag nog aan het werk te gaan?’

Ze moest lachen. ‘Ga je me nou vertellen dat je je camelia’s in de steek laat? Moet je niet meer naar het lab?’

‘Nee, mijn vrouw is jarig! Haar laatste verjaardag zonder kind.’

‘En Noah dan?’ vroeg ze vrolijk. ‘Telt die soms niet? Jammer dat hij morgen pas kan komen,’ voegde ze er spijtig aan toe. Maël wierp haar een liefdevolle blik toe. Noah was zijn zoon uit een eerdere relatie. Het was net een jaar geleden dat Chloé vanuit het niets met het jongetje op het camelia-eiland verschenen was. Dat was niet alleen voor Sylvia een schok geweest, maar vooral ook voor Maël, die tot dan toe niets van het bestaan van zijn zoon geweten had. Acht jaar eerder had deze vrouw bijna zijn hart gebroken, toen ze van de ene op de andere dag zomaar uit zijn leven verdwenen was. Wat hij destijds als de grote liefde gezien had, bleek voor Chloé niet meer dan een vakantieflirt geweest te zijn.

Dat de jonge Parisienne van rijke afkomst zwanger geweest was van hem, had ze verzwegen voor Maël. Of Chloé echt gedacht had, zoals ze beweerde, dat haar toenmalige verloofde Alain Noahs vader was, of dat ze hem bewust met het kind opgezadeld had, zou waarschijnlijk voor altijd haar geheim blijven. Pas jaren later, toen verdere kinderen uitbleven, had Alain Dufèvre te horen gekregen dat hij onvruchtbaar was en dus onmogelijk Noahs vader kon zijn. Diep gekwetst had hij zich niet alleen van Chloé laten scheiden, maar zich ook gedistantieerd van het jongetje, dat hij al die jaren als zijn zoon gezien had. Iets wat voor de destijds zevenjarige natuurlijk vreselijk geweest was.

Inmiddels waren de gemoederen wat tot bedaren gekomen. Chloé had weliswaar nog geprobeerd om Maël weer terug te win-

nen, maar ze had moeten inzien dat dat uitzichtloos was, aangezien hij met heel zijn hart van Sylvia hield. Noah bezocht op eigen wens een kostschool in Engeland, waar zijn moeder nu woonde. Zijn vakanties bracht hij door bij Maël en Sylvia en de voorjaarsvakantie stond nu voor de deur.

‘Misschien hadden we een feestje moeten organiseren,’ zei Maël, terwijl hij haar een korte, vragende blik toewierp. ‘Had je dat leuk gevonden?’

‘Een feestje?’ vroeg Sylvia verrast. ‘Met wie dan? Iedereen zit immers zo ver weg. Zelfs Vero heeft geen tijd.’

Ja, een beetje teleurgesteld was ze wel. Niet dat het nou per se een heel groot feest moest zijn, dacht ze. Maar ze had deze dag toch best graag willen vieren met iedereen die haar lief en dierbaar was. Dat zou ze leuk gevonden hebben, vooral omdat haar verjaardag vorig jaar, door alle commotie rondom Noahs komst, volledig ondergesneeuwd was. Maar goed, het was nu eenmaal niet anders. Iedereen had zijn eigen leven.

En tot haar grote spijt had haar beste vriendin Solenn, de eigenlijke eigenaar van de Jardin aux Camélias, die ooit samen met Sylvia’s tante Lucie de kwekerij opgebouwd had, een half jaar geleden het eiland verlaten. Wat niemand voor mogelijk gehouden had, was gebeurd: na Lucies dood was Solenn plotseling toch nog een keer verliefd geworden. Samen met haar nieuwe partner Aaltje woonde ze nu in Nederland. Wel had ze Sylvia beloofd dat ze voor de geboorte van haar kindje zou komen en dan meteen een paar weken zou blijven. Maar vandaag, op haar verjaardag, had ze geen tijd...

Ze hadden de oprit naar de smalle dam bereikt, die het camelia-eiland verbond met het vasteland. Het stoplicht stond op rood en tot haar blijdschap zag Sylvia dat enkele auto’s hun tegemoetkwamen. Bezoekers, die de ochtend gebruikt hadden voor een bezoekje aan de Jardin aux Camélias en hopelijk flink ingekocht hadden in de eilandkwekerij of de winkel van het bezoekers-

centrum. De laatste auto verliet de dam en het stoplicht sprong op groen.

Hoewel het al vloed begon te worden, was de weg nog wel begaanbaar. Over een klein uurtje zouden de eerste golven over de dam heen slaan en zou het eiland tot aan de avond alleen nog per boot bereikbaar zijn.

‘Pierrick, zoals altijd aan het werk.’ Maël wees op een oude baggerboot naast de dam. ‘Elk jaar weer min of meer dezelfde plek, waar het fundament verzwakt is door de winterstormen. Hopelijk valt het deze keer mee.’

De dam was het overblijfsel van een landtong, waarmee het eiland lang geleden met het vasteland verbonden geweest was. De getijden hadden er in de loop van de eeuwen zo aan geknaagd, dat uiteindelijk alleen deze smalle weg nog overgebleven was. Pierrick, die al op het eiland gewoond had toen dat nog in bezit van een vissersfamilie geweest was, herstelde de dam elk voorjaar opnieuw. Zonder zijn buitengewone kennis van de stromingen was de verbinding met het vasteland waarschijnlijk allang ten prooi gevallen aan de Atlantische Oceaan.

‘Wie is die jonge knul bij Pierrick?’ vroeg Sylvia, toen ze de baggerboot passeerden.

‘Dat is Tristan, de jongste zoon van Brioc. Hij is net klaar met zijn militaire dienst. Zijn vader wil graag dat hij in de haven komt werken, maar daarvoor moeten de autoriteiten eerst een nieuwe functie goedkeuren. Tot die tijd helpt hij Pierrick.’

‘Zo te zien zijn ze klaar.’ Sylvia zag tot haar verbazing in de achteruitkijkspiegel hoe de baggerboot de scheppen weer aan boord haalde en koers zette naar het eiland. ‘Waarom brengt hij dat bakbeest niet terug naar de wal, zoals altijd?’

‘Geen idee.’ Maël wierp haar een steelse blik toe.

Aan weerszijden van de rijbaan sloegen de golven tegen de dam en Sylvia was nog even gefascineerd door deze spannende toegangsweg dwars door de zee als tijdens de eerste keer dat ze er-

overheen reed. Ze waren nu halverwege en de details van het eiland werden steeds duidelijker herkenbaar.

Aan de zijkant van de dam bevond zich een natuurlijke haven, waarin de boten van het eiland aangemeerd lagen en waar de watertaxi, die bij vloed tussen het vasteland en het eiland voer, kon aanleggen. Een steile, in de rotsen uitgehouwen trap leidde naar de hoger gelegen parkeerplaats voor het grote huis van de Jardin aux Camélias, een statig gebouw van twee verdiepingen, dat al heel wat weersomstandigheden getrotseerd had.

Ze bereikten het eind van de dam en Maël stuurde de auto de steile oprit naar het eiland op. Sylvia woonde hier nu drie jaar en toch begon haar hart elke keer weer sneller te kloppen als ze terugkeerde naar dit heerlijke plekje midden in de Atlantische Oceaan. Ze kon zich amper nog voorstellen dat ze nog niet eens zo lang geleden in een grote stad als München gewoond had. Als veelgevraagd bedrijfsadviseur was ze hele dagen op pad geweest, ten koste van haar privéleven. Hoe anders was dat nu. Nog altijd bezocht ze haar meest trouwe klanten, als die haar nodig hadden, maar dat was inmiddels echt een uitzondering geworden. Ze had de bedrijfsleiding van de eilandkwekerij op zich genomen en het matig lopende bedrijf uitgebouwd tot een bloeiende business. Een taak die haar volledig in beslag nam.

‘Kun je even stoppen?’ vroeg ze Maël, toen ze langs het bezoekerscentrum tegenover de Jardin aux Camélias reden. ‘Ik wil Suzanne vragen of de monsters van die cosmeticaproductent er al zijn.’

‘Kan dat niet tot morgen wachten?’ Maar bij het zien van haar verwachtingsvolle gezicht bracht hij de auto met een glimlach tot stilstand.

‘Ik ben zo terug.’ Net toen Sylvia uitstapte kwam Suzanne, die de leiding had over de winkel en het bezoekerscentrum, al met een kleine doos in haar handen naar buiten.

‘Gefeliciteerd met je verjaardag!’ riep ze en ze kustte Sylvia op

beide wangen. ‘Hier heb je de monsters. Een half uur geleden bezorgd. O, ik ben zo benieuwd.’

‘Heb je hem nog helemaal niet opengemaakt?’ vroeg Sylvia.

De sierlijke jonge vrouw schudde haar donkere krullen. ‘Nee,’ antwoordde ze met een hartelijke glimlach. ‘Ik dacht dat je dat vast liever zelf wilde doen, *n'est-ce pas?*’

‘Je bent een schat, Suzanne. Waarom kom je straks niet nog even langs? Dan kunnen we ze samen bekijken. Bij vloed hoeven we sowieso niet op bezoekers te rekenen.’

‘Graag,’ Suzanne probeerde een grijns te onderdrukken.

‘Wat is er?’ vroeg Sylvia.

‘Niets, helemaal niets,’ zei ze ontwijkend. ‘Ik dacht alleen even aan iets grappigs. Tot straks dan!’ Toen liep ze terug naar de eilandwinkel.

‘Het liefst zou ik het pakje meteen openmaken,’ zei Sylvia, toen ze weer in de auto zat.

In plaats van door de imposante poort het erf op te rijden, met daarboven een reusachtig houten bord met het opschrift LE JARDIN AUX CAMÉLIAS – BIENVENUS, volgde Maël een onverhard pad, dat aan de buitenkant van de hoge muur liep, die het hele terrein omsloot. Die was net als het grote huis opgetrokken uit de grijze natuursteen van het eiland en beschermde de cameliatuin tegen de gure Atlantische winden. Zo behoed gedijden hier zowel de oeroude cameliabomen, die nog stamden uit de tijd van de vorige eigenaars, de welgestelde vissersfamilie Kerguennec, als de jongere exemplaren uit Maëls teelt.

Dankzij zijn gave om buitengewone soorten te creëren, en niet in de laatste plaats ook dankzij Sylvia’s doordachte management, had het camelia-eiland zich ontwikkeld tot een ware toeristische trekpleister aan de Bretons-Atlantische kust. Waar vroeger vooral specialisten en verzamelaars de verre reis gemaakt hadden, op zoek naar zeldzame soorten, kwamen ondertussen bloemenliefhebbers van over de hele wereld naar dit uiterste puntje van

Europa, om te genieten van de prachtige winterbloeiers. In tegenstelling tot de meeste andere planten ontvouwden camelia's hun bijzondere bloemen namelijk van november tot in het voorjaar. Op dit moment stonden de allerlaatste soorten nog in volle pracht te bloeien.

Ze waren onderaan het park aangekomen en Maël stopte voor een eenvoudig metalen hek. Meteen daarachter lag Ti Bag, hun thuis. Ti Bag was de Bretonse benaming voor 'boothuis' en het heette zo omdat hier ooit de viskotters van de Kerguennecs onderhouden werden. Maël had de voormalige werkplaats omgebouwd tot een riant woonhuis.

'Misschien had ik toch nog even snel bij het kantoor moeten langsgaan,' zei Sylvia schuldbewust, met een blik op haar horloge. Het was even na enen. 'O, en wacht Elise boven niet met het eten?'

'Vandaag niet. Kom mee naar binnen, *chérie*. Dat kantoor kan wel tot morgen wachten.'

Ze volgde hem onwillig. In gedachten was ze bij een lastige klant, die voor een bedrijfsfeest dit weekend per se twee dozijn rode cameliaboeketten geleverd wilde hebben. Op zich geen probleem, alleen liep de bloeitijd van de camelia's nu wel zo'n beetje op zijn eind en...

'*Joyeux Anniversaire!*' schalde het meerstemmig. 'Van harte gefeliciteerd!'

Verbluft keek Sylvia om zich heen. De grote hal, zoals ze hun loftachtige woonkamer noemden, waarin ooit vissersboten met een lengte tot wel twaalf meter gepast hadden, stond vol mensen. Kleurige slingers versierden de hele lengte van de kamer, aan het plafond hingen trossen ballonnen en overal schitterden zilveren sterretjes. Verward bekeek ze al die mensen, die ze de afgelopen paar jaar als familie was gaan zien en van wie ze gedacht had dat ze vandaag ver weg zaten.

'Solenn!' Ze omhelsde haar vriendin, die begin zestig was en klein en enigszins gedrongen. In haar zoals altijd kortgeknipte

donkere haar ontdekte Sylvia de eerste zilveren plukjes. ‘Wat doe jij hier?’ vroeg ze ontroerd. ‘Ik dacht dat Aaltje en jij op reis waren?’ De kordate en toch ook zo gevoelige Bretonse was ooit de levenspartner van Sylvia’s overleden tante Lucie geweest. ‘Mijn god, Solenn, wat heb ik je gemist!’

Toen ontdekte ze de vurige krullen van Veronika, haar vriendin uit haar studententijd, met haar tweejarige dochtertje op de arm. Het kleintje met de felrode pijpenkrulletjes straalde over haar hele gezicht.

‘En jij maar zeggen dat je geen tijd had,’ mopperde Sylvia lachend, terwijl ze haar vriendin omhelsde en de kleine Lili, haar petekind, een kusje gaf.

‘Heb ik ook niet. Mijn beste vriendin is jarig vandaag. Gefeliciteerd!’

Iemand trok aan Sylvia’s trui en toen ze omkeek, geloofde ze haar ogen niet. Voor haar stond een jongen met donkerbruine warrige krullen.

‘Noah!’ riep ze uit. ‘Ik dacht dat jij morgen pas kwam!’

‘Je bent toch vandáág jarig,’ zei het ventje, wiens gelijkenis met Maël overduidelijk was. ‘Happy birthday!’

‘Ik kan er niet over uit,’ bracht ze ontroerd uit, toen ze eerst Noah en vervolgens Morgane omhelsde, die schoolhoofd was aan wal. ‘Ik heb nog een hartig woordje met jullie te spreken,’ voegde ze er toen met gespeelde verontwaardiging aan toe, terwijl ze hartelijk haar assistente Gwen en alle andere medewerkers begroette. ‘Jullie hebben me allemaal voorgelogen! De een zei dat hij op vakantie was, de ander had het zogenaamd veel te druk...’

‘Ach, dat hoort er toch bij,’ grijnsde Coco, die hen al jaren hielp in de kwekerij. ‘Anders zou het geen verrassing zijn!’

‘Precies!’ viel Gurvan, Maëls naaste medewerker, zijn collega bij. ‘Snij nou maar liever de taart aan. Is dat een Duits recept, Elise? Het water loopt me in de mond.’

‘Die taart is voor het dessert,’ wees Elise, de huishoudster, hem

terecht en ze sloeg zorgzaam een arm om Sylvia heen. ‘Hoe was de echo? Is alles in orde met de kleine meid?’

‘Ik heb geen idee,’ zei Sylvia geamuseerd, ‘waarom jullie er allemaal zo van overtuigd zijn dat het een meisje wordt. Volgens de dokter...’

‘Ach wat, die dokters,’ onderbrak Pierrick haar, die net met Tristan binnengekomen was. Nu snapte Sylvia ook waarom de baggerboot hen zo haastig gevolgd was. ‘Wat weten die er nou van. *Deiz-ha-bloaz laouen!*’ zei de oude Breton plechtig en hij sloot haar in zijn knokige armen.

‘Vaststaat,’ bemoeide Morgane zich ermee, ‘dat ze een behoorlijk spitse buik heeft. En mijn moeder zegt altijd dat een spitse buik een slim meisje betekent.’

Om hen heen werd gelachen.

‘Sylvia heeft helemaal geen spitse buik,’ zei de kleine Lili verontwaardigd. ‘Haar buik is rond. Omdat er een baby in zit!’

‘Precies. Maël tilde het meisje liefdevol op en gaf haar een kus op haar wang. ‘En binnenkort krijgen wij net zo’n slim meisje als jij!’

‘Wat het ook is,’ zei Solenn beslist, ‘we houden nu al van het kind. Zo, en nu eindelijk aan tafel! Elise heeft zichzelf vandaag namelijk weer eens overtroffen.’

Dat lieten de feestvierders zich geen twee keer zeggen en iedereen nam plaats aan de reusachtige tafel, die Maël ooit samen met Pierrick gemaakt had van oude scheepsplanken.

Op het menu stond Elises specialiteit *Poulet à l'armoricaïne*, kip in een heerlijke saus, waarvan de huishoudster het recept weigerde prijs te geven, hoe vaak Sylvia het haar ook al gevraagd had. Als voorgerecht had ze een enorme schaal met gegratineerde oesters op tafel gezet, die hier aan de kust verzameld waren, en Maël ontkurkte een paar flessen sauvignon blanc.

‘Wat fijn dat je er nu al bent,’ zei Sylvia tegen Solenn en ze drukte haar hand. ‘Je blijft toch wel tot de bevalling?’

‘Nee, Sylvie,’ zei Solenn spijtig. ‘Dat duurt nog een maand. Aaltje heeft volgende week een afspraak bij de oogarts. Grijsje staat. Dat mag dan een routineoperatie zijn, ze wil toch graag dat ik erbij ben.’

‘Natuurlijk.’ Sylvia was enigszins teleurgesteld. Opnieuw merkte ze hoe erg ze haar oudere vriendin miste.

‘Ze heeft de afspraak zo ingepland dat tegen de tijd dat het kindje geboren wordt, alles achter de rug is,’ voegde Solenn eraan toe. ‘Dan zal ik er zijn, maak je geen zorgen! En mijn zus is er ook nog. Waar is Rozenn eigenlijk? Heeft niemand haar uitgenodigd?’

‘Natuurlijk wel,’ verzekerde Gwen haar. ‘Maar ze moest nog op een paar gasten wachten en komt dus wat later.’

Solenns jongere zus Rozenn was keramiste en woonde in een prachtig huis aan wal; daarnaast verhuurde ze ’s zomers ook kamers aan toeristen.

‘Mag ik nog wat brood?’ vroeg Noah en hij hengelde twee plakken van Elises zelfgebakken *pain Breton* naar zich toe, dat half uit zachte tarwe en half uit volkorenmeel bestond. Door toevoeging van wat gezouten boter aan het deeg smaakte het heerlijk smeugig en ziltig. Elise keek verheugd toe hoe Noah ook nog een oester pakte.

‘Wat krijg je op kostschool zo te eten?’ vroeg ze. Voordat Elise bij hen was komen werken, had ze de leiding over de keuken van een kostschool in Noord-Frankrijk gehad.

‘Och,’ zei de jongen, ‘het eten daar is best prima, hoor. Maar oesters hebben we nog nooit gehad.’

De volwassenen moesten lachen.

‘Zo goed als hier bij ons eet je nergens, jongen,’ zei Pierrick. ‘Zullen we een dezer dagen weer eens samen gaan vissen, kijken of we wat lekkers kunnen vangen?’

‘Ja!’ Noah straalde. ‘Vanmiddag al?’

‘Rustig aan,’ zei Pierrick met een brede grijns. ‘Je bent er nog maar net.’

‘Alain wil ook een keer langskomen,’ zei Noah toen tot Sylvia’s verbazing. Wilde Noahs pleegvader weer contact met de jongen opnemen?

‘Heeft hij dat gezegd?’ vroeg ze.

Noah had net de tweede plak brood naar binnen gewerkt en knikte met volle mond.

‘Hij heeft me geschreven,’ zei hij, nadat hij de hap doorgeslikt had. ‘Hij wil naar het eiland komen! Dan kan ik hem laten zien hoe goed ik al kan zeilen.’

Sylvia dacht aan de intelligente, veelbelovende jonge politicus, die tijdens hun eerdere ontmoetingen altijd wat afstandelijk overgekomen was. Hoe kon je een jongetje, van wie je zeven jaar lang gedacht had dat het je eigen zoon was, zomaar uit je leven bannen? Ze had het vreselijk gevonden en gehoopt dat Alain uiteindelijk wel weer bij zou draaien. Wat nu blijkbaar het geval was.

‘Wanneer komt hij? En... zeg, wie heeft jou eigenlijk van het vliegveld gehaald?’ vroeg ze toen, heel even bezorgd om Maëls toezichtsplicht.

‘Wij hebben hem opgepikt in Parijs,’ legde Solenn uit. ‘Dat ligt op de route. Maël had het allemaal perfect geregeld.’

Vol verbazing keek Sylvia naar haar man. Normaal gesproken was zij degene die alles tot in het kleinste detail organiseerde. Misschien nam ze hem wel te veel uit handen? Een gevoel van opluchting maakte zich van haar meester. Als het kindje er straks was, zou ze niet meer alles hoeven te regelen. Het was goed om Maël aan haar zijde te hebben. Hij zou ook bij de bevalling zijn, dat had vanaf het begin al vastgestaan. Afgelopen week hadden ze een bezoekje aan de geboortekliniek gebracht.

Rozenn arriveerde met een enorm blik *kouign amann* en werd enthousiast verwelkomd. Elise nam de beroemde Bretonse boterkoek van haar over en bracht hem naar de open keuken.

‘Waar heb je Maart gelaten?’ vroeg Pierrick.

‘Die moest helaas werken.’ Rozenn tilde Lili op, om haar een

kusje te geven. ‘Maar ik moet jullie de hartelijke groeten doen. Jou vooral, Sylvie.’

‘Wie is Maart?’ vroeg Veronika verbaasd.

‘Ach, hebben jullie elkaar nog nooit ontmoet?’ vroeg Rozenn.

‘Maart is Rozenns winterliefde,’ antwoordde Pierrick in haar plaats. ‘Ze kennen elkaar al sinds hun jeugd, maar destijds werd het niets. Hij is een van de meest ervaren loodsen hier aan de kust.’

‘Wat is dat eigenlijk voor wagenwiel hier?’ vroeg Elise, wijzend op een enorme ronde kaas, die een deel van het aanrecht in beslag nam.

‘Die heb ik uit Nederland meegenomen,’ zei Aaltje en ze lachte verlegen. ‘Ik weet het, kaas mee naar Frankrijk nemen is net zoiets als water naar de zee dragen. Maar zo’n gerijpte, twaalf jaar oude Goudse kaas is toch wel iets heel bijzonders.’

‘En of het dat is,’ beaamde Sylvia. ‘Heel erg bedankt! Hebben jullie echt zo’n hele kaas meegenomen?’

Suzanne, die intussen bij hen was komen staan, hielp Elise met het aansnijden van de kaas, die over meerdere schalen te verdelen en naar de tafel te brengen. Lili greep meteen met beide handjes naar Aaltjes Goudse kaas en knabbelde bedachtzaam aan een stukje. Zelfs Noah, die behalve de lokale *Palet de chèvre*, die een oude vriend van Pierrick maakte, eigenlijk helemaal niet van kaas hield, vond deze acceptabel.

Elise had net alle kaarsjes aangestoken op Sylvia’s verjaardagstaart, een gigantische Frankfurter krans, toen de telefoon ging.

‘Vast iemand die je wil feliciteren,’ zei Noah.

‘*Zut alors*,’ mopperde Coco. ‘Net nu Sylvie de kaarsjes uit moet blazen!’

‘Ik zal het kort houden,’ suste Sylvia en ze nam op.

‘*Bonjour*, madame,’ klonk een formele mannenstem. ‘Zou ik de heer Riwall kunnen spreken? Maël Riwall?’

Ze gaf de telefoon door aan haar man. ‘Toch niet voor mij,’ zei ze vrolijk en ze wendde zich tot de vele kaarsjes.

‘Wie is het?’ wilde hij weten.

‘Een collega, neem ik aan,’ zei ze. ‘Of een klant.’

Maël fronste zijn voorhoofd. ‘Op ons privénummer?’

Hij pakte de telefoon aan en terwijl het Sylvia zowaar lukte om alle kaarsjes in één keer uit te blazen, tot grote hilariteit van haar gasten, trok hij zich terug in de slaapkamer.

Pas toen de rest hun taart al op had, kwam Maël terug. Plotse-ling leek de taart hem niet meer te interesseren.

‘Wie was het?’ vroeg Sylvia zacht, terwijl ze hem bezorgd aan-keek. Alle kleur was uit zijn gezicht weggetrokken. Hij zag er ontdaan uit.

‘Dat vertel ik je later wel,’ zei hij al net zo zacht.

‘Je ziet eruit alsof er iemand dood is.’ Solenn keek hem onder-zoekend aan.

Er waren weinig mensen die Maël zo goed kenden als zij. Ten-slotte had ze hem samen met Lucie opgevoed, nadat hij als twaalf-jarige op een dag plotseling bij hen op de stoep gestaan had. Alle ogen richtten zich nu op hem.

‘Er is niemand dood,’ antwoordde hij nors. Hij wilde zichzelf koffie inschenken, maar de pot was leeg. ‘Niets aan de hand. Zal ik nog wat bijzetten?’

‘*Mais non,*’ zei Elise en ze stond op. ‘Dat doe ik wel.’

‘Hoef je je taart niet?’ vroeg Noah, met een blik op Maëls on-aangeroerde bordje.

Die glimlachte nu eindelijk. ‘Wil jij hem hebben? Pak gerust en laat het je smaken.’

Hij sloeg een arm om Sylvia heen en ze voelde hoeveel moeite het hem kostte om opgewekt over te komen. Er was iets niet in orde, hij maakte zich duidelijk zorgen. Ze wisselde een blik met Solenn, die blijkbaar hetzelfde dacht. Allebei kenden ze Maël ech-ter goed genoeg om te wachten totdat hij er zelf over zou beginnen.

‘Maak je nu mijn cadeau open?’ Noah rukte Sylvia uit haar gedachten. Hij overhandigde haar een plat, rechthoekig pakje.

‘Wat zwaar,’ zei ze verbaasd.

Noah knikte ijverig en kreeg helemaal rode wangen. ‘Voorzichtig, het is breekbaar,’ waarschuwde hij. ‘Ik heb het de hele vlucht op mijn schoot gehouden, zodat er niets mee kon gebeuren.’

Sylvia maakte het plakband los en verwijderde de meerdere lagen papier, totdat een beschilderde glazen plaat tevoorschijn kwam. Ze slaakte een kreet van bewondering toen ze hem met beide handen optilde en tegen het licht hield.

‘Glas in lood,’ riep ze uit. ‘Wat prachtig! Heb jij dit gemaakt?’

‘Ja.’ Noah straalde van trots. ‘Vind je het mooi?’

‘Nou en of! Het is schitterend.’ Ze was vol bewondering.

‘Laat eens kijken,’ vroeg Pierrick, die het vertrouwen van de jongen als eerste gewonnen had, nadat zijn moeder hem vorig jaar zo onverwacht vanuit Parijs naar het eiland gebracht had. ‘*Dis donc*, is dat een boot?’

Noah knikte trots. ‘Ja, de *La Brise*. En aan boord staan wij allemaal: jij, Sylvie, Maël en ik.’ Ontroerd bekeek Sylvia de tekening. De boot leek echt goed en ook de vier kleine figuurtjes waren duidelijk herkenbaar. ‘Het is vroeg in de ochtend,’ vertelde Noah verder, ‘zien jullie? Daarachter komt net de zon op.’

‘Hier moeten we een heel speciaal plekje voor zoeken. Wat dacht je van dit raam hier, op het oosten?’ stelde Sylvia voor. ‘Dan kunnen we tijdens het ontbijt zien hoe de eerste zonnestralen je tekening verlichten.’

Noah knikte en liep met Pierrick mee om het benodigde gereedschap te halen. Terwijl zij het glas-in-loodkunstwerk voor het raam hingen, pakte Sylvia de rest van de cadeaus uit. Een praktisch wipstoeltje van haar vriendin Veronika. Een vederlichte en toch heerlijk warme zijdewollen badjas met bijpassende pantoffels van Solenn en Aaltje.

‘Vind je de kleur mooi?’ vroeg Aaltje gespannen. ‘Rosewood wordt die geloof ik genoemd.’

‘Heel mooi.’

‘Hij staat je ook goed,’ beaamde Veronika. ‘Past perfect bij je blonde haar en accentueert je blauwe ogen. Daarmee ben je straks de meest elegante moeder van de hele kraamafdeling, Sylvia!’

‘Dat is ze sowieso,’ bromde Maël trots.

De grootste verrassing kwam van Pierrick. Die had op de zolder van het grote huis een antieke Bretonse wieg gevonden en helemaal opgeknapt, een prachtig exemplaar van kastanjehout met houtsnijwerk aan de zijkanten en gedraaide grepen.

‘Waarschijnlijk hoorde hij bij een *lit clos*, zoals men dat hier vaak had.’ Hij vertelde Sylvia dat de mensen in deze omgeving vroeger in een soort bedstee sliepen, een bed dat eruitzag als een hemelbed, maar dan met dak en zijwanden met houtsnijwerk in plaats van stof, en met een schuifdeur in plaats van gordijnen. ‘In deze oude huizen tochtte het altijd vreselijk, zeker in de winter,’ zei Pierrick en hij glimlachte. ‘En iedereen sliep in een en dezelfde kamer. Dan was het wel handig om een bed met een deur te hebben, die je kon sluiten.’ Al had hij van zo’n *lit clos* niets meer kunnen ontdekken op de zolder. ‘Veel van die oude kasten zijn later omgebouwd tot inloopkasten,’ vertelde hij. ‘Of ze werden uit elkaar gehaald, waarna de onderdelen voor iets anders gebruikt werden. Er zal zelfs af en toe wel wat als brandhout in de haard beland zijn, wie zal het zeggen.’

Sylvia luisterde aandachtig en streek met haar hand over het fijne houtsnijwerk van de wieg, dat Pierrick met behulp van lijnzaadolie helemaal opgepoetst had.

‘Wat een prachtig cadeau,’ zei ze. ‘Heel erg bedankt, Pierrick! Wie zal er vroeger in dit bedje gelegen hebben?’

‘Misschien Nolff wel, de laatste van de Kerguennec-clan,’ mijmerde Pierrick. ‘Hij was mijn vriend en had het vast fantastisch gevonden om te weten dat jullie kindje er nu in zal slapen.’

‘Maar voor het zover is,’ nam Gwen het woord, en ze overhandigde Sylvia een envelop, ‘moet je eerst dit cadeau nog openmaken. Het is van ons allemaal.’

Ze opende de envelop en trok er een dubbele kaart uit.

‘Wat is dit?’ vroeg ze verbluft. ‘Een tegoedbon voor een weekend in een hotel?’

‘In een heerlijk wellnesshotel,’ corrigeerde Gwen haar. ‘Voor jullie allebei. Ik ben er al eens geweest, het is fantastisch.’

‘Jullie moeten die bon echt nog voor de geboorte verzilveren, hoor,’ zei Morgane, ‘want daarna is het gedaan met de rust, ben ik bang.’

Het geluid van metaal tegen glas deed hen allemaal verstommen.

‘We willen jullie graag iets vertellen,’ zei Coco, die met haar vork tegen een glas getikt had. Ze gaf Gurvan een por tussen de ribben, waarop hij opstond.

‘Het zit zo,’ begon hij verlegen en hij zocht naar de juiste woorden, iets wat nooit zijn sterkste kant geweest was. ‘Ik bedoel, Coco en ik, we kennen elkaar nu natuurlijk al een tijdje. En dus... nou ja, dachten we...’

‘Mijn god,’ onderbrak Coco hem en ze rolde met haar ogen. ‘Hou het kort, Gurvan. Kort en bondig.’

‘We... we gaan trouwen,’ bracht de tuinman ten slotte moeizaam uit. Opgelucht liet hij zich weer op zijn stoel vallen.

Een milliseconde was het stil in de grote hal. Hoewel ze elke dag samenwerkten had zelfs Elise, van wie gezegd werd dat ze gras kon horen groeien, er geen idee van gehad dat deze twee, die dagelijks met elkaar kibbelden en ruziemaakten, een paar zouden kunnen zijn. Toen begon iedereen door elkaar te praten; allemaal sprongen ze op om Coco en Gurvan te omhelzen. Nu Sylvia er eens over nadacht, vond ze eigenlijk dat ze perfect bij elkaar pasten, en niet alleen omdat ze allebei zulke korte, felgekleurde kapsels hadden; dat van Coco peenrood en dat van Gurvan neongroen. De derde van het stel, tweedejaars stagiair Iven, wiens haar citroengeel geverfd was, zei plagend: ‘Volgens mij is daar meer aan de hand,’ wat hem prompt een pijnlijke tik van zijn baas opleverde.